

USNESENÍ

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 23. 1. 2024 o **odvolání poškozené N.P.**, narozené XXXXX, zastoupené zmocněncem Mgr. Robertem Valou, v trestní věci obžalovaného **O.K.**, narozeného XXXXX v XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu ve Znojmě ze dne 15. 11. 2023, č. j. 3 T 86/2023 – 141, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání poškozené zastoupené Mgr. Robertem Valou **zamítá**.

Odůvodnění:

- Napadeným rozsudkem byl obžalovaný O.K. uznán vinným ze spáchání zločinu pohlavního zneužití § 187 odst. 1, 2 trestního zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustil tím, že v období nejméně od roku 2018 do roku 2021 v XXXXX, okres Znojmo, v bytě na ulici XXXXX a v jednom případě na letní dovolené na nezjištěném místě v apartmánu v Chorvatsku, v přesně nezjištěném počtu případů jiným způsobem pohlavně zneužíval nezletilou N.P., narozenou XXXXX - vnučku své družky H. P. a to tak, že v noci, když tato spala na manželské posteli uprostřed mezi ním a jeho družkou posečkal, až družka usne a následně opakovaně nezletilou osahával na intimních místech na těle, a to na prsou a na genitáliích, snažil se jí zasunout prsty do vagíny, dotýkal se jí na hýždích svým ztopořeným penisem, a to přesto, že si byl bezpečně vědom, že nezletilá N.P., narozená XXXXX v dané době nedosáhla věkové hranice 15let a tohoto jednání se dopouštěl v době, kdy byla svěřena jeho dozoru.
- Obžalovanému byl podle § 187 odst. 2 trestního zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 28 měsíců, výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 36 měsíců. Současně byla obžalovanému uložena povinnost, aby ve zkušební době podle svých sil zaplatil poškozené nemajetkovou újmu, kterou jí trestným činem způsobil.
Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byl obžalovaný zavázán nahradit poškozené N.P. nemajetkovou újmu ve výši 80.000 Kč. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byla poškozená odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy ve věcech občanskoprávních.
- Proti rozsudku podala včas odvolání poškozená. Odvolání zaměřila do výroku o náhradě škody. Uvádí, že v rámci trestního řízení uplatnila nárok na náhradu škody v částce 250.000 Kč, kdy výši uplatněné nároku považuje za důvodnou, jak plyne z jí uváděných skutečností, jakož i z dalších skutečností, které byly v průběhu trestního řízení zjištěny. Soud I. stupně v rámci rozhodnutí o nároku poškozené na náhradu škody pochybil, když jí přiznal nárok pouze ve výši 80.000 Kč, ač sám obžalovaný výslovně v průběhu hlavního líčení uznal nárok na náhradu škody ve výši 250.000

Kč. Soud I. stupně měl respektovat to, že obě strany stanovenou výši nároku považují za oprávněnou, když si měl být vědom skutečnosti, že pokud jde o odčinění nemajetkové újmy, jejíž výše závisí z velké části na subjektivním vnímání utrpěného a způsobeného příkoří poškozenou a pachatelem, není sám schopen na základě dokazování nikdy zcela objektivizovat výši nároku. Závěrem navrhuje, aby odvolací soud změnil napadený výrok o náhradě škody, a to tak, že odsouzenému uloží povinnost nahradit poškozené škody ve výši 250.000 Kč.

4. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal krajský soud v souladu s ust. § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo. V daném případě přezkoumal odvolací soud výrok nemajetkové újmy a dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné.
5. Napadený rozsudek je výsledkem řízení, ve kterém bylo postupováno v souladu s trestním řádem a nedošlo v něm k žádným procesním vadám, v důsledku kterých by bylo namíste jeho zrušení z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Odvolací soud neshledal důvod k postupu podle § 254 odst. 1 věta druhá trestního řádu.
6. Z pohledu požadavku kladený na odůvodnění rozsudku (§ 125 odst. 1 trestního řádu) lze konstatovat, že napadený rozsudek zákonným požadavkům vyhovuje, zejména je z odůvodnění rozsudku patrné, které skutečnosti vzal nalézací soud za prokázané a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů. Jednotlivé důkazy nalézací soud podrobil hodnocení, jemuž nelze porušení kritérií stanovených v § 2 odst. 6 trestního řádu v zásadě vytknout. Odvolací soud stejně jako soud I. stupně dospěl k závěru, že jednáním obžalovaného došlo ke škodlivému zásahu do přirozených práv poškozené ve smyslu ust. § 81 násl. občanského zákoníku, kdy obžalovaný zasáhl do integrity poškozené. Soud I. stupně konstatoval, že v rámci stanovení výše nemajetkové újmy vycházel z jiných obdobných případů uvedených v databázi judikatury k náhradě újmy na zdraví na stránkách Nejvyššího soudu ČR. Pokud se týká důkazů směřujících k vyčíslení výše nemajetkové újmy, zejména o intenzitě trvání a rozsahu nepříznivých následků vzniklých poškozené protiprávním jednáním obžalovaného provedeny nebyly nebo zcela v minimální míře. V projednávané věci soud poukazuje na protokol o vydání věci – 10 listů papírů A4 s písemnými poznámkami obsahující deníkové záznamy poškozené od 1. 12. 2021 do 1. 3. 2023, zprávu organizace Spondea ze dne 24. 3. 2023 a zprávu XXXXX ze dne 28. 3. 2023, kdy z těchto se podává, že poškozená absolvovala několik psychologicko-pedagogických sezení v rámci kterých se svěřila jak se zkušeností se sexuálním zneužíváním ze strany nevlastního prarodiče, tak obecně k závažnému narušení rodinných vztahů. Psychický stav poškozené negativně ovlivnil nejen protiprávní jednání obžalovaného, ale i komplikované vztahy s rodiči a následně rozchod poškozené s jejím expřítelem, kdy s tímto rozchodem se jen těžko vyrovnávala. Z listinných důkazů se dále podává, že psychologickou pomoc vyhledala již v sedmi letech kvůli špatnému vztahu s otcem. Ani odvolací soud nemá pochybnosti o tom, že jednání obžalovaného muselo být pro poškozenou i s ohledem na její nízký věk mimořádně traumatizující. Nelze však pomíjet nestabilní psychický stav poškozené, ve kterém se odráží komplikované rodinné vztahy, případně její rozchod s přítelem. Za této situace by bylo namíste doplňovat dokazování směrem k vyčíslení výše nemajetkové újmy, avšak takové dokazování by v tomto směru přesahovalo potřeby trestního řízení. Soud I. stupně v dané věci vycházel, jak již bylo uvedeno, z obdobných případů, které se nacházejí v databázi judikatury Nejvyššího soudu ČR a stanovil přiměřenou náhradu za nemajetkovou újmu částkou 80.000 Kč. Pokud je v podaném odvolání namítáno, že obžalovaný v průběhu hlavního líčení uznal nárok na náhradu škody poškozené v částce 250.000 Kč, pak s tímto se odvolací soud neztotožnil. Předně je nutno uvést, že trestní řízení je svojí podstatou odlišné od civilního řízení, je primárně rozhodováno o vině a trestu obžalovaného, k tomuto přistupuje řízení o náhradě škody, respektive náhradě nemajetkové újmy. Z protokolu o hlavním líčení se podává, že odsouzený souhlasil s uplatněným nárokem na náhradu škody, toto vyjádření však nelze hodnotit jako uznání nároku na náhradu škody. V dané věci není pochyb o tom, že poškozená má nárok na náhradu nemajetkové újmy, avšak pokud se týká výše této náhrady, zůstalo

dokazování v tomto směru velmi kusé. Odvolací soud dospěl k závěru, že nebyly zjištěny takové skutkové okolnosti, které by odůvodňovaly přiznání náhrady nemajetkové újmy poškozené tak, jak požaduje v podaném odvolání. Z těchto důvodů muselo být odvolání poškozené jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný.

Brno 23.01.2024

JUDr. Vlastimír Čech v.r.
předseda senátu

Vypracoval:
Mgr. Dan Krátký v.r.